

Les platges del Poblenou

Una «llegenda urbana» afirma que és fàcil reconèixer un poblenoví a la platja de la Mar Bella: és aquell o aquella que mai no es banya. Per quin motiu? Doncs perquè sap com de bruta estava la platja i el mar.

Com tota llegenda, té un pòsit de veritat: molts veïns i veïnes del Poblenou recorden un barri que vivia d'esquenes a una platja de la Mar Bella bruta, plena de deixalles i escombraries, amb columnes de fum i separada del Poblenou per la via del tren. Sense negar gens aquesta imatge, la geògrafa i investigadora Mercè Tatjer mostra altres cares de les platges del Poblenou. Per mitjà d'un recorregut cronològic podrem veure els usos que va rebre la platja i les diferents èpoques –algunes de fosques i desagradables– que li va tocar viure a aquest indret.

La cara més humana del dossier la posen tres articles basats en els records, de personatges, si més no, atípics. En primer lloc, el conegut José Antonio Moreno Cuenca, el Vaquilla, delinqüent mediàtic, actor de cine, escriptor, etc., que ens porta pels records de la seva infantesa a les barraques del Camp de la Bota, a l'extrem de les platges poblenovines. D'altra banda, podreu veure i conèixer el Sardina, el darrer pescador del Poblenou. I, finalment, Antonio Galindo recorda com era el barri de Pequín.

Així mateix, trobareu la petita història d'una entitat estretament lligada a la platja, el Club Natació Poblenou. Finalment complementa el dossier un àlbum de fotografies que, per mitjà de les imatges, recull diferents moments d'aquest paisatge tan proper i durant molts anys tan llunyà.

